

1. 3. 2002

ID: 15874

Totožnost skutku

Na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa spáchání činu, míry a formy zavinění obviněných, popř. rozsahu následku, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena.

Na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa spáchání činu, míry a formy zavinění obviněných, popř. rozsahu následku, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tz 168/2001, ze dne 30.8.2001)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. srpna 2001 stížnost pro porušení zákona podanou ministrem spravedlnosti České republiky v neprospěch obviněných J. Č. a T. B. proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 8. 2000, sp. zn. 5 T 65/98, a podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř., rozhodl za podmínek § 272 odst. 1 tr. ř. tak, že pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 8. 2000, sp. zn. 5 T 65/98, a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 a § 226 písm. a), b) tr. ř. ve prospěch obviněných J. Č. a T. B. Nejvyšší soud České republiky napadený rozsudek zrušil a zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud České republiky obvodnímu státnímu zástupci pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 podal pod sp. zn. 2 Zt 1220/97 u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 30. 4. 1998 na obviněné J. Č. a T. B. obžalobu pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. a podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Výše uvedené trestné činy obvinění podle obžaloby spáchali skutkem spočívajícím v tom, že „společně jako výkonní úředníci Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 28. 5. 1996 zajistili v objektu firmy A. H. s. r. o. v P. čtyři motorová vozidla zn. Mercedes Benz typů 220 E, 500 SE, 230 TE Combi, A 190 bez pravomocného rozhodnutí, řádně neinformovali zúčastněné osoby o konání dražby, dražbu neprovedli podle zákona a dne 19. 7. 1996 vydali tzv. vydražiteli p. K. L. automobil Mercedes Benz typu 220 E po zaplacení částky minimálně 378 000,- Kč na hotovosti, ale do pokladny Obvodního soudu pro Prahu 5 obviněný Č. za tuto dražbu předal pouze částku 267 466,70 Kč“.

Obvodní soud pro Prahu 1 projednal předmětnou trestní věc v hlavním líčení konaném dne 11. 1. 1999 a 22. 8. 2000, přičemž rozsudkem ze dne 22. 8. 2000, sp. zn. 5 T 65/98, rozhodl, že se oba

obvinění (obžalování) podle § 226 písm. a), b) tr. ř. zprošťují obžaloby pro trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 158 odst. 1, písm. a), b) tr. zák. a podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., kterých se měli dopustit jednáním popsáním ve shora uvedené obžalobě.

Oba obvinění se po vyhlášení rozsudku vzdali práva odvolání, státní zástupce se nevyjádřil, avšak odvolání ani následně nepodal. Rozsudek tak nabyl právní moci dne 16. 1. 2001 u obviněného T. B. a dne 30. 12. 2000 u obviněného J. Č. (v tomto druhém případě je na rozsudku v rozporu s ustanovením § 60 odst. 2, § 248 odst. 1, 3 tr. ř. právní moc nesprávně vyznačena dnem 11. 1. 2001).

Dne 28. 6. 2001, tj. ve lhůtě uvedené v ustanovení § 272 odst. 1 tr. ř., podal ministr spravedlnosti České republiky podle § 266 odst. 1 tr. ř. u Nejvyššího soudu České republiky (dále jen Nejvyšší soud) proti výše citovanému pravomocnému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 stížnost pro porušení zákona, a to v neprospěch obviněných J. Č. a T. B.

Ve svém mimořádném opravném prostředku poukázal stěžovatel především na to, že v předmětné trestní věci nebyl s ohledem na ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. řádně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu. V uvedené souvislosti poukázal na obsah jednotlivých důkazů, jež byly ve věci provedeny a namítl, že ani státní zastupitelství ani soud se blíže nezabývaly okolnostmi plynoucími z výpovědí svědků K. L. a P. S., totiž že se ve skutečnosti dne 24. 6. 1996 žádná dražba nekonala (byť toto jednání svědci sami za dražbu označují), a že se setkání svědků s dvěma pracovníky soudu uskutečnilo pouze tak, že svědek K. L. zaplatil za automobil Mercedes Benz typu 220 částku nejméně 378 000,- Kč, aby poté dostal od obžalovaného T. B. klíče od vozidla. Dle stěžovatele mohl být skutkový děj lépe objasněn tím, jestliže by soud zjišťoval, zda mohl svědek doložit, že měl vozidlo v držení již 24. 6. 1996, například tak, že ho v něm viděli nezaujatí svědci, nebo si nechal v době od 24. 6. do 19. 7. 1996 na vozidle provést nějaké opravy či úpravy. Přitom bylo možno provést i další důkaz, který by umožnil posoudit, zda bylo předmětné vozidlo zapláceno a předáno až dne 19. 7., nebo už 24. 6. 1996. Svědek K. L. měl totiž jako nabyvatel vozidla podle § 85 odst. 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 145/1956 Ú.l. o provozu na silnicích povinnost přihlásit inkriminované motorové vozidlo do 5 dnů po jeho nabytí do evidence na dopravním inspektorátu. Z kopie technického průkazu k předmětnému vozidlu (založeného na č. l. 36 až 38 spisu) je sice zřejmé, kdy bylo vozidlo Policií ČR - Správou hlavního města Prahy schváleno k provozu na pozemních komunikacích, nikoli však kdy svědek L. přihlásil vozidlo do evidence. Stěžovatel dále namítl, že za stavu, kdy obviněný J. Č. tvrdil, že byly v dražbě vydraženy všechny čtyři vozy Mercedes, a že nikdo z vydražitelů u sebe neměl požadované částky, mělo být výsledkem tohoto obžalovaného a svědeckými výslechy dalších tří vydražitelů zjišťováno, kdy a za jakých podmínek vozidla získali a zda vůbec byla provedena jejich dražba.

Stěžovatel považoval dokazování ve věci za neúplné i v dalších směrech, zejména pokud jde o částku 400 000,- Kč, kterou si měl svědek K. L. přinést na soud, a především za jakých okolností si vypůjčil od svědka P. S. finanční hotovost ve výši 120 až 130 000,- Kč, jež mu údajně scházela. Aniž by soud v tomto směru svědky podrobněji vyslechl, event. k objasnění této otázky provedl případné další důkazy, dospěl k závěru, že tvrzení výše uvedených svědků nejsou podložena žádným důkazem, který by objektivně potvrzoval, že byla předána částka „kolem 380 000,- Kč“.

Ve stížnosti pro porušení zákona je dále poukazováno na skutečnost, že soud při svém rozhodování ponechal zcela stranou skutečnost, že obvinění zásadním způsobem porušili předpisy upravující

jejich činnost jako výkonných úředníků. Přitom nebylo reagováno na tvrzení obviněného J. Č., že občanský soudní řád ani kancelářský řád neupravuje průběh dražby, ačkoliv dražba jako způsob realizace prodeje movitých věcí byla v době činu obviněných upravena zákonem č. 99/1963 Sb., občanským soudním řádem (dále jen o. s. ř.), v ustanoveních § 328b, § 329 a § 333, a dále vyhláškou č. 37/1992 Sb., Jednacím řádem pro okresní a krajské soudy, v § 59 a instrukcí Ministerstva spravedlnosti, č. j. 1068/93-OOD, Vnitřním a kancelářským řádem pro okresní a krajské soudy, v § 104 a § 105. Této úpravy si podle přesvědčení stěžovatele musel být obviněný Č. vědom, o čemž má svědčit obviněným vydané „Potvrzení o nabytí věci movité“ (na č. l. 35 spisu), kde sám obviněný cituje ustanovení § 328b a § 329 o. s. ř., které upravují dražbu.

Podle stěžovatele postrádá odůvodnění napadeného rozsudku jakoukoliv argumentaci, na základě níž by bylo možno zjistit, proč skutek kvalifikovaný v obžalobě též jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a), b) tr. ř. soud nepovažuje za trestný čin, a z jakého důvodů se neztotožnil s obžalobou státního zástupce, že oba obvinění vykonávali svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu, a že svoji pravomoc překročili, když je zřejmé, že se tak stalo, neboť obvinění při provádění dražby zásadním způsobem porušili nejdůležitější předpisy upravující jejich činnost jako soudních vykonavatelů.

Z výše uvedených důvodů proto ministr spravedlnosti v petitu stížnosti pro porušení zákona navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným rozsudkem byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a § 226 písm. a), b) tr. ř., ve vztahu k trestným činům zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a), b) tr. zák. a podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud tento rozsudek podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil, včetně rozhodnutí na něj obsahově navazujících, a poté postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud z podnětu stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že zákon byl porušen.

V posuzovaném případě bylo povinností orgánů činných v trestním řízení postupovat v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jejich rozhodnutí. Tyto orgány byly dále povinny objasnit i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněných, přičemž ani případné doznání obviněných by je nezbavovalo povinnosti přezkoumat všechny okolnosti případu. Pokud jde o hodnocení důkazů, z ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. pak vyplývá, že orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Z důvodů, jež budou rozvedeny níže, je zřejmé, že v dané věci se orgány činné v přípravném řízení a v poslední fázi trestního řízení soud, výše uvedenými zásadami důsledně neřídily.

Podle popisu skutku uvedeném v žalobním návrhu se obvinění J. Č. a T. B. měli dopustit trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. a podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. jednáním spočívajícím v tom, že jako výkonní úředníci Obvodního soudu pro Prahu 5 ve věci výkonu rozhodnutí proti povinnému - firmě H. M, s. r. o., vedené pod sp. zn. E

1696/95, porušili své povinnosti, když bez pravomocného (exekučního) rozhodnutí zajistili 4 osobní automobily zn. Mercedes Benz, a poté, aniž by postupovali v souladu s předpisy upravujícími soudní dražbu, bylo jedno z vozidel vydáno pseudovydražiteli K. L. Jmenovaný měl přitom za vozidlo zaplatit částku minimálně 380 000,- Kč, přičemž do pokladny Obvodního soudu pro Prahu 5 byla předána částka jen 267 466,70 Kč.

Předmětným skutkem byl současně vymezen rámeček (§ 220 odst. 1 tr. ř.) pro postup podle § 2 odst. 5, 6 tr. ř., tj. aby po provedení a vyhodnocení důkazů byl zjištěn skutkový stav věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu. Přitom bylo třeba vzít v úvahu, že podstata skutku je určována účastí obviněného (obviněných) na určité události popsané v žalobním návrhu, ze které vzešel následek porušující nebo ohrožující zájmy chráněné trestním zákonem. Na zachování totožnosti skutku přitom nemají vliv změny v okolnostech, které individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa spáchání činu, míry a formy zavinění obviněných, popř. rozsahu následku, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena. Na totožnost skutku proto nemůže mít v posuzovaném případě např. vliv, zda inkriminované vozidlo bylo předáno K. L. dne 19. 7. 1996, anebo již při „dražbě“ dne 24. 6. 1996, popřípadě též jiné okolnosti, jež se v řízení po podání obžaloby mohou stát předmětem dokazování. To znamená, že některé skutkové okolnosti uvedené v žalovaném skutku mohou odpadnout a nové mohou být teprve zjištěny.

Z hlediska individualizace předmětného skutku a v souvislosti s tím i k ověření hodnověrnosti výpovědí obviněných a svědků K. L. a P. S. bylo proto nezbytné blíže objasnit především okolnosti údajné dražby ze dne 24. 6. 1996.

Z dokladů založených v trestním spise a ve spise Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. E 1696/95 (v němž se nacházejí příslušné originály) vyplývá, že protokol o soupisu movitých věcí (čtyř automobilů zn. Mercedes Benz) byl sepsán dne 28. 5. 1996 za přítomnosti soudních vykonavatelů J. Č. a T. B. Podle protokolu o dražbě podepsaného obviněným J. Č. (č. l. 29), mělo k uvedenému úkonu dojít dne 24. 6. 1996 od 09.00 do 09.50 hod., přičemž byla vydražena všechna 4 vozidla. Inkriminovaný automobil zn. Mercedes Benz 220 E byl podle tohoto protokolu vydražen za částku 267 466,70 Kč. Jméno jeho vydražitele ani jména dalších vydražitelů zde nejsou v rozporu s ustanovením § 105 bodu 3) Vnitřního a kancelářského řádu pro okresní a krajské soudy (Instrukce č. 5/1993 Ministerstva spravedlnosti ze dne 30. 8. 1993) vůbec uvedena. Podle potvrzení vystaveného obviněným J. Č. a datovaným dnem 24. 6. 1996, nabyl držitel tohoto dokladu (bez uvedení jména) věc movitou - osobní automobil Mercedes Benz 220 E v soudní dražbě konané podle § 328b o. s. ř. dne 24. 6. 1996. Podle potvrzení vystaveného obviněným T. B. s datem 22. 7. 1996 (č. l. 31), jmenovaný převzal od vydražitele výše uvedeného automobilu dne 19. 7. 1996 částku 267 466,70 Kč a poté bylo vozidlo vydáno vydražiteli. Z příjmového pokladního dokladu ze dne 22. 7. 1996 (č. l. 30) je pak zřejmé, že uvedeného dne byla tato částka složena v pokladně Obvodního soudu pro Prahu 5. Za předpokladu, že by ke dražbě došlo skutečně dne 24. 6. 1996, byl by posledně citovaný postup v naprostém rozporu s ustanovením § 329 odst. 2 o. s. ř. v tehdy platném znění, dle něhož byl vydražitel povinen nejvyšší podání ihned zaplatit, a pokud by tak neučinil, bylo by nutno věc vydražit znovu bez jeho účasti. Svědek K. L. ovšem tvrdí (č. l. 15, 100), že inkriminované vozidlo převzal ihned po složení peněz, a to částky nikoliv výše uvedené, ale cca 380 000,- Kč. To konečně ve své výpovědi potvrdil i svědek P. S. s tím, že byl přítomen, když svědek K. L. předával výše uvedený obnos obviněnému T. B.

Skutečnosti konstatované shora nasvědčují tomu, že existuje řada rozporů týkajících se data konané (či předstírané) dražby a též rozporů o tom, kdy vlastně svědek Karel Láska převzal a zaplatil

předmětné vozidlo a jakou částku ve skutečnosti činila zaplacená „dražební“ cena. Objasnění okolností údajné dražby ze dne 24. 6. 1996 mělo přitom zásadní význam nejen pro individualizaci skutku, ale především pro posouzení hodnověrnosti jak výpovědí obviněných, tak výpovědí svědků K. L. a P. S.

V přípravném řízení a později v řízení před soudem nebyla provedena řada důkazů, jimiž bylo možno ověřit, zda svědek K. L. převzal shora uvedený automobil již dne 24. 6. 1996. Především měly být ztotožněny a vyslechnuty osoby, které v údajné dražbě dne 24. 6. 1996 získaly ostatní tři osobní automobily zn. Mercedes Benz, k jejichž vrácení mělo (podle spisu) později dojít. Předmětem jejich výslechu proto měly být okolnosti této „dražby“, zejména to, za splnění jakých podmínek jim byla „vydražená“ vozidla předána a dále zda si je tito údajní vydražitelé odvezli za stavu, kdy vozidla nebyla zaplacená a s pracovníky soudu byla dohodnuta platba v pozdějším termínu. Dostupnými důkazy mělo být rovněž zjištěno, od které doby svědek K. L. užíval předmětné vozidlo. Ze spisu sice vyplývá (č. l. 37), že technická způsobilost vozidla byla schválena až dne 8. 10. 1996; nebylo však zjišťováno, kdy bylo vozidlo přihlášeno do evidence na dopravním inspektorátu (což se mělo stát do 5 dní od nabytí), ani zda a kdy bylo pojištěno. Tyto skutečnosti lze nepochybně zjistit i s odstupem času, neboť jejich ověření není závislé jen na výpovědi svědka K. L., ale především na vyžádání příslušných dokladů. Uvedené okolnosti jsou významné z hlediska data 24. 6. 1996, kdy měl K. L. získat automobil v dražbě i z hlediska údajného předání peněz a vozidla teprve dne 19. 7. 1996, podle potvrzení vystaveného obviněným T. B.

V průběhu trestního řízení nebyla v podstatě ověřována obhajoba obviněných, že některé nezákonné postupy byly na Obvodním soudu pro Prahu 5 vžitou praxí, zejména pokud jde o to, že při dražbě movitých věcí vyšší hodnoty bylo vydražitelům tolerováno pozdější zaplacení vydražené věci (obv. J. Č., č. l. 6, obv. T. B., č. l. 11). Jak již bylo konstatováno, takový postup zákon v ustanovení § 329 odst. 2 o. s. ř. jednoznačně vylučuje. V takovém případě měl být k námitkám obviněných vyslechnut předseda nebo příslušný odpovědný pracovník uvedeného soudu, který by se vyjádřil rovněž k tomu, jakým způsobem byli soudní vykonavatelé pro svoji práci vyškoleni, aby svoji činnost mohli kvalifikovaně a v souladu se zákonem vykonávat. K objasnění těchto otázek nebyly vyžádány ani žádné spisy Obvodního soudu pro Prahu 5 týkající se výkonu rozhodnutí, především ty, v nichž obvinění byli činní při prodeji věcí v soudní dražbě. Z těchto spisů přitom bylo možno zjistit, zda k pochybením ve vytýkaném rozsahu došlo výlučně v souvislosti s nyní projednávanou trestní věcí anebo zda se běžně vyskytovalo i v jiných případech, např., že nebyl povinnému oznamován dražební rok (§ 328b odst. 2 o. s. ř.), nebo že v protokolu o dražbě nebylo uváděno jméno vydražitelů a především, zda bylo obvyklé, aby v rozporu s ustanovením § 329 odst. 2 o. s. ř. nebyla vyžadována platba za vydraženou věc ihned. Skutečnosti zjištěné z výše uvedených důkazů by přitom měly značný význam nejen pro objektivizování obhajoby obviněných, ale též pro posouzení otázky jejich zavinění v nyní posuzované věci.

Neúplnost provedeného dokazování a z něho plynoucí důsledky pak zřetelně vyplývají z napadeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 8. 2000, sp. zn. 5 T 65/98, když soud v odůvodnění svého rozhodnutí argumentuje především tím, že věrohodnost svědeckých výpovědí K. L. a P. S. není verifikována žádným důkazem, naopak výpovědi obviněných jsou dle názoru soudu podporovány listinnými důkazy. Tento závěr ovšem odporuje logice skutkového děje, neboť protokol o údajné dražbě i následná potvrzení o předání peněz a vozidla vystavili samotní obvinění a tyto listiny si navíc v některých (již konstatovaných) údajích odporují, přičemž s přihlédnutím k výpovědím svědků K. L., P. S. i dalších svědků (J. B., JUDr. S.) vzbuzují podezření, že mohly být obviněnými záměrně vyhotoveny v rozporu se skutečností, s cílem zakrýt jejich trestnou činnost.

Těmito otázkami se však soud v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval a jeho skutkové a následně i právní úvahy proto postrádají přesvědčivost.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným důvodům shledal Nejvyšší soud podanou stížnost pro porušení zákona plně opodstatněnou a proto výrokem podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 8. 2000, sp. zn. 5 T 65/98, a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a § 226 písm. a), b) tr. ř., neboť v předmětném řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a v důsledku toho pak bylo vadně rozhodnuto o zproštění obviněných z obžaloby pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. a podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. K porušení zákona došlo ve prospěch obviněných J. Č. a T. B., kteří byli nezákonným rozhodnutím neoprávněně zvýhodněni. S ohledem na zjištěné porušení zákona pak Nejvyšší soud za podmínek § 272 odst. 1 tr. ř. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil a zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 270 odst. 1 tr. ř. pak přikázal Obvodnímu státnímu zástupci pro Prahu 1, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Předmětná trestní věc se tak vrací až do stadia přípravného řízení. Nejvyšší soud zvolil tento postup především s přihlédnutím k tomu, že dokazování bude nutno doplnit v poměrně značném rozsahu, a že posuzovaná věc byla zatížena vadami spočívajícími v jejím nedostatečném objasnění již v době podání obžaloby. Důkazy, jež bude nutno v rámci došetřování věci opatřit, jsou Nejvyšším soudem podrobně specifikovány v předcházejících odstavcích, kde je rovněž uvedeno, jaké skutečnosti se mají stát předmětem dokazování.

Poněvadž v průběhu řízení bylo zpochybnováno, zda obvinění měli postavení veřejných činitelů podle § 89 odst. 9 tr. zák. v tehdy platném znění, je třeba závěrem konstatovat, že soudní vykonavatelé provádějící dražbu a s ní spojené úkony bylo nutno považovat za odpovědné pracovníky soudu, kteří se podíleli na plnění úkolů společnosti a státu a používali přitom pravomoci, která jim byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena. Tato pravomoc v posuzovaném případě vyplývala přímo ze zákona, a to z ustanovení Hlavy čtvrté, zejména pak z ustanovení § 328b odst. 3 zák. č. [99/1963](#) Sb., Občanského soudního řádu, v tehdy platném znění. Dále vyplývala z ustanovení § 45 a násl. vyhl. č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy a z ustanovení § 104 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 5/1993, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní a krajské soudy.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)